

Środa, 19 stycznia 2011 r.

25. wyraża nieustanne poparcie dla wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a państwami Pacyfiku; zgadza się, że głównymi elementami negocjacji powinny być:

- a) prawa własności intelektualnej, które obejmują nie tylko zachodnie wynalazki technologiczne, ale także tradycyjną wiedzę;
- b) przejrzystość zamówień publicznych i otwarcie na wykonawców z UE na właściwym poziomie, odpowiednim do potrzeb państw Pacyfiku;
- c) wizy z pozwoleniem na pracę, które obywatele wysp Pacyfiku będą mogli otrzymać na okres co najmniej 24 miesiące, co umożliwi im pracę w charakterze opiekunów i w podobnych zawodach;

26. niemniej jednak wnioskuje, aby Komisja nadal dążyła do zawarcia umowy o szerszym zakresie i poszukiwała potencjalnych dostępnych i wykonalnych rozwiązań gwarantujących – na zasadach WTO i przy twórczym wykorzystaniu wszelkich wynikających z nich możliwości, w tym odstępstw – dostęp do rynku krajom, które nie chcą przystępować do przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym lub pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym, lub też do żadnej z tych umów;

27. uważa, że na mocy wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym należy powołać komisję parlamentarną, która monitorowałaby jej wykonanie oraz że skład tej komisji ze strony Parlamentu Europejskiego powinien być taki jak w przypadku Wspólnej Komisji Parlamentarnej Karaibskiego Forum Państw AKP (CARIFORUM) i Unii Europejskiej;

28. podkreśla, że zarówno przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym, jak i wszechstronna umowa o partnerstwie gospodarczym powinny zawierać klauzulę przeglądowną przewidującą niezależną całościową ocenę wpływu, obejmującą wpływ gospodarczy, społeczny i środowiskowy umowy oraz koszty i konsekwencje jej wdrożenia, którą należy przeprowadzić w ciągu trzech do pięciu lat po jej podpisaniu; podkreśla, że klauzula przeglądowna w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym, a następnie w umowie o partnerstwie gospodarczym powinna zawierać zapis, zgodnie z którym wszyscy sygnatariusze mieliby prawo powoływać się na nią na podstawie wspomnianej oceny wpływu; domaga się, aby Parlament Europejski oraz parlamenty państw Pacyfiku brały udział we wszystkich przeglądach umowy;

29. popiera także zobowiązanie Komisji do zadbania o to, aby tego typu ogólne odstępstwa od reguł pochodzenia były stosowane tylko wyjątkowo i nie stały się regułą w przyszłych umowach o partnerstwie gospodarczym;

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie AKP–UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP–UE.

Adopcja międzynarodowa w Unii Europejskiej

P7_TA(2011)0013

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie międzynarodowej adopcji w Unii Europejskiej

(2012/C 136 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r., a w szczególności jej art. 21,

— uwzględniając Europejską konwencję o przysposobieniu dzieci z 1967 r.,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając konwencję o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego (podpisaną w Hadze dnia 29 maja 1993 r.) oraz europejską konwencję o wykonywaniu praw dzieci z dnia 25 stycznia 1996 r. (ETS nr 160),
 - uwzględniając art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 3 ust. 3 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie poprawy prawodawstwa i współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie adopcji dzieci ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz praw dziecka ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dobro każdego dziecka oraz zabezpieczenia najlepszego interesu dziecka są sprawami najwyższej wagi, a także mając na uwadze, że ochrona praw dziecka jest celem Unii Europejskiej,
 - B. mając na uwadze, że kompetencje w dziedzinie adopcji są wykonywane przez państwa członkowskie, które stosują odpowiednie procedury zgodnie z najlepszym interesem dziecka,
 - C. mając na uwadze, że obowiązują konwencje o ochronie dziecka i odpowiedzialności rodzicielskiej, a mianowicie: Europejska konwencja o przysposobieniu dzieci z 1967 r., która zmierza do zbliżenia prawa państw członkowskich w przypadkach, w których adopcja pociąga za sobą przemieszczenie dziecka z jednego państwa do drugiego, oraz Konwencja o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego (konwencja haska) z 1993 r.,
 - D. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie UE są sygnatariuszami konwencji haskiej,
 - E. mając na uwadze, że dzięki konwencji haskiej poczyniono znaczne postępy,
 - F. mając na uwadze, że konwencja ONZ o prawach dziecka, a także konwencja haska opisują rodzinę jako podstawową grupę społeczną oraz naturalne środowisko dla rozwoju i dobrobytu dziecka w przeważającej większości przypadków, a także jako podstawową opcję opieki nad dzieckiem,
 - G. mając na uwadze, że jeżeli podstawowym miejscem opieki nad dzieckiem nie może być rodzina, adopcja powinna być drugą naturalną opcją opieki nad nim, zaś umieszczenie dziecka w instytucji opiekuńczej powinno być ostatecznością,
 - H. mając na uwadze, że problem dzieci znajdujących się w niepewnej sytuacji, a szczególnie dzieci porzuconych lub przebywających w instytucjach opiekuńczych, ma w Europie znaczny wymiar i powinien być rozpatrywany z największą powagą,
 - I. mając na uwadze, że w UE wciąż stanowią problem: naruszanie praw dzieci, przemoc wobec nich, handel dziećmi w celu nielegalnej adopcji, prostytucji, nielegalnej pracy, przymusowych małżeństw, żebractwa lub w innych nielegalnych celach,
 - J. mając na uwadze, że ważna jest ochrona prawa dziecka do życia w rodzinie, a także zagwarantowanie, że dzieci nie są zmuszone pozostawać przez długie okresy w sierocińcach,
 - K. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego, zaczęła obowiązywać Karta praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że zgodnie z jej art. 24 „dzieci mają prawo do takiej ochrony i opieki, jaka jest konieczna dla ich dobra”; a także mając na uwadze, że art. 3 traktatu lizbońskiego stanowi, iż „ochrona praw dziecka” jest jednym z celów Unii,

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 20.1.1997, s. 176

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 24

Środa, 19 stycznia 2011 r.

1. wzywa do przeanalizowania możliwości skoordynowania na szczeblu europejskim strategii dotyczących instrumentu adopcji międzynarodowej, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi, żeby usprawnić pomoc w dziedzinie usług informacyjnych, przygotowania adopcji międzynarodowej, procedury rozpatrywania wniosków o adopcję międzynarodową i usługi poadopcyjne, pamiętając, że wszystkie konwencje międzynarodowe dotyczące ochrony praw dziecka uznają prawo sierot lub dzieci porzuconych do posiadania rodziny i do ochrony;
2. wzywa Komisję do dokonania przeglądu funkcjonowania systemów krajowych na szczeblu europejskim;
3. uważa, że powinno się traktować priorytetowo, kiedy tylko jest to możliwe i zgodnie z najlepszym interesem dziecka, adopcję w kraju pochodzenia dziecka, przy czym możliwym rozwiązaniem może być rodzina zastępcza lub pobyt w domu opieki, bądź znalezienie rodziny w ramach adopcji międzynarodowej, zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym i konwencjami międzynarodowymi, a umieszczanie w instytucjach opiekuńczych powinno być stosowane wyłącznie jako rozwiązanie tymczasowe;
4. podkreśla, że odnośnie do ochrony praw dziecka w perspektywie długoterminowej musi mieć zastosowanie ustawodawstwo kraju pochodzenia rodziny pragnącej dokonać międzynarodowej adopcji;
5. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by we współpracy z Konferencją Haską, Radą Europy i organizacjami działającymi na rzecz dzieci stworzyły ramy zapewniające przejrzystość i skuteczną ocenę tendencji dotyczących dzieci porzuconych i adoptowanych, w tym poddanych międzynarodowej adopcji oraz skoordynowały swoje działania w celu zapobiegania handlowi dziećmi;
6. wzywa wszystkie instytucje UE do odegrania bardziej aktywnej roli w trakcie Konferencji Haskiej w celu skłonienia jej do poprawy, usprawnienia i ułatwienia procedur adopcji międzynarodowej i zlikwidowania zbędnej biurokracji przy jednoczesnym zobowiązaniu się do zapewnienia ochrony praw dzieci z krajów trzecich;
7. wzywa właściwe organy krajowe do okresowego przedstawiania państwom członkowskim pochodzenia sprawozdań na temat dzieci poddanych międzynarodowej adopcji;
8. zwraca się do państw członkowskich o uznanie psychologicznych, emocjonalnych, fizycznych i społeczno-edukacyjnych następstw, jakie mogą się pojawić w przypadku przeniesienia dziecka z jego miejsca pochodzenia oraz do zaoferowania odpowiedniej pomocy adopcyjnym rodzicom dziecka adoptowanego;
9. wzywa państwa członkowskie, aby zwróciły szczególną uwagę na dzieci ze specjalnymi potrzebami, takie jak dzieci wymagające opieki medycznej czy dzieci niepełnosprawne;
10. przyznaje, że zabezpieczenia proceduralne i właściwa kontrola wszystkich dokumentów adopcyjnych, w tym aktów urodzenia, ułatwiają ochronę dziecka przed naruszeniem jego praw wynikającym z wątpliwości dotyczących jego wieku lub tożsamości; jest przekonany, że rzetelny system rejestracji urodzeń może zapobiec handlowi dziećmi do celów adopcji, i wzywa do rozważenia rozwiązań prawnych ułatwiających wzajemne uznawanie dokumentów niezbędnych do adopcji;
11. wzywa wszystkie instytucje i wszystkie państwa członkowskie UE do aktywnego uczestnictwa w walce z handlem dziećmi do celów adopcji;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, Konferencji Haskiej oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.